

A hadikölcsön-nyomozást a jövő héten kezdi meg az előljárósági ügyosztály

(A Délmagyarország munkatársától.) A Budapesti Közlöny szerdai számában, mint jelentettük, megjelent a népjóléti miniszternek a hadikölcsönök karitatív valorizációjáról szóló törvény végrehajtására vonatkozó rendelete, amely a városi hatóságokat bízta meg a szükséges adatok összegyűjtésével, a kérelmek elbírálásával és a vagyoni nyomozások megejtésével. A város tanácsa az előljárósági ügyosztályt bízta meg ennek a nagyarányú munkának az elvégzésével és az előljárósági ügyosztályban dr. Kamocsay György községi bíró már meg is kezdte az előkészületeket.

A rendelet megjelenése után nyomban megindult a népvándorlás a városházára, a hadikölcsönkötvény-tulajdonosok szinte egymásnak adják a községi bíró hivatalaszobájának kilincsét és érdeklődnek az eljárás módozatai és formalitásai iránt.

A Délmagyarország munkatársa a rendelet végrehajtásával kapcsolatban kérdést intézett dr. Kamocsay Györgyhez, aki a következőket mondotta:

— Amíg a táviratilag megrendelt nyomtatványok nem érkeznek meg Budapestre, addig tulajdonképpen nem is csinálhatunk semmit. Most dolgozom ki a tanácshoz terjesztendő jelentést, amelyben felhatalmazást kér az előljárósági ügyosztály a szükséges intézkedések megtételére. Ha a Budapestre kért nyomtatványok megérkeznek, hirdetményt tesz közzé a város a szegedi napilapokban és részletesen tájékoztatja az érdekelteket a tennivalókról.

— A népjóléti miniszter rendelete minden egyes esetben a *legszigorubb* nyomozást rendeli el és a nyomozás során megállapítandó adatok hitelességeért a város eljáró tisztviselői fe-

gyelmileg, bünyűgileg és vagyoniilag egyaránt felelősek a városnak, a város viszont abban az esetben, ha illetéktelenek is kapnak segítyt, a kifizetett összeg erejéig az államnak tartozik kártérítéssel. Azok a hadikölcsönkötvény-tulajdonosok viszont, akik tudatosan hamis adatokat mondanak be és ezzel a hatóságokat félrevezetik, vétséget követnek el és egy évig terjedhető fogházbüntetést kapnak.

Bajtársak „szerpentin ballagása” rendőri beavatkozással

Kétheti „szüreti vakációt” kaptak a szegedi egyetem hallgatói

(A Délmagyarország munkatársától.) Szombaton az egyetemen megkezdődött az ugynevezett *szüreti vakáció*. A vidéki diákok szombaton elutaztak Szegedre, két hélig teljes csend lesz az egyetemen. A rektori szünet hírére még pénteken délután kifüggesztették a különböző fakultások hirdetőtábláira. Az egyetemen remélik, hogy a kétheti vakáció alatt teljesen leiggadnak a felszított szenvedélyek és megkezdődhet ismét a békés munka.

Az egyetemi tüntetések idejéből egyébként érdekes fegyelmi ügy foglalkoztatja a különböző bajtársi egyesületek választmányait. Csütörtökön éjjel történt, hogy Ujszegedről vig-

hangulatban nagyobb bajtárs-csoport igyekezett a város felé. A bajtársak serpentin formációban vonultak végig a hidon, közben azonban *összeülközésbe kerültek a rendőrséggel*. A rendőrség ugyanis a legszigorubb betiltotta a felvonulásokat és a csoportosulásokat. Hasonló szellemben rendelkeztek a bajtársi egyesületek vezetői is, akik a legszigorubb megtiltották a tüntető jellegű felvonulásokat.

A csütörtök éjjeli felvonulásoknak — értesülésünk szerint — a rendőrségen is folytatása lesz. A bajtársi egyesületek pedig a tüntetésben résztvevő tagjaikat súlyosan megbüntetik.

Kigyulladt egy autó a sándorfalvai országuton

(A Délmagyarország munkatársától.) Pénteken reggel 9 órakor majdnem végzetes szerencsétlenség történt a sándorfalvai országuton. Schreiter Hugó nyugalmazott őrnagy kocsija eddig még ismeretlen módon kigyulladt és hogy komolyabb szerencsétlenség nem történt, az pusztán a vezető ügyességének köszönhető.

Az autón a soffőrön kívül Daróczy Pál és Nógrády Lajos ült. Sándorfalván a kocsit egy pillanatra leállították, hogy megtudakolják a falubeliektől a Sövényházára vezető országutat. Mikor azután indulni akartak, a kocsit elejéből, a hűtő mögül hatalmas lángnyelv csapott elő.

Egy pillanatig úgy látszott, hogy a kocsit porráéget. Az utasok azonnal kiugráltak a kocsiból és az odaszórt falubeliekkal együtt az oltáshoz fogtak. Homokkal, vizes pokrócokkal terítették le a kocsit elejét, öt pernyi megfeszített munka után sikerült a tüzet elfojtani.

Az oltás után megállapították, hogy valószínűleg az indítóból kipattanó szikra gyújtotta meg az olajat és ez okozta a tüzet. Az autóban ülőknek semmi bajuk nem történt.

E. SCHATZ MAGDA fűzőszalonja

Somogyi u. 15., készíti a legmodernebb fűzőket, haskötőket és minden e szakmába vágó készítményeket. 157

A világhírű szabadalmazott
Schöberl-ágy
nappal fotel — éjjel ágy
kizárólag
Schöberl Róbert
pat. burotyrárosnál kapható
Budapest, IV., Hariszköz 4. sz.
Övökönk slány utánzatokról, képviselet vagy viszont-
eladás sehol sincs B99

az csak azért volt, mert azt gondolták, hogy aranyat kerestek velük, de nem akarom nekik megmondani. Hanem aztán megtértek, amikor meglátták, hogy jó nekem cserépdarab is, a csontár is, meg a kaszkár is, amire én azt mondom, hogy halta. És számot írok mindenre, méríkském a vajz-ok hosszát, szélét és skatulyába teszem még a pernyét is. Nini, kacintottak össze fölöttem az apró fatárszemek, ahogy a gödrökben bujkáltam, hiszen nem huncut ez, csak bolond. Ilyennek is csak lenni kell s jó is, hogy van, mert ehol, mennyi pénzt kifizetett már ebben a keserves világban. Aztán még nem is siettet a munkát, nem törí az embert, inkább mindig azt hajtja:

— Lassan, lassan emberek, csak a hegyivel, szélegessék az ásonak a földet!

Nem, tegnapig csakugyan nem volt köztünk semmi volencia, hanem tegnap délből beütött az ördög a hátfára. Ugyan abban az ördög sem volt hibás, hanem én.

Csak úgy köröm közül ebédtem a papsajt-virágos árokparton s ahogy becsattantam a bicskám és összemarkolom a szálamibört, eszembe jut a kis Többsincs. Már mint az a kis fehér ebéllat, amelyikkel tegnapelőtt a dülő-uton barátságot kötöttem. Először megvakkantott, arra én rámosolyogtam és megkérdeztem tőle, »hogy vagy, Többsincs?« ami neki igen jól eshetett, lehet, hogy kis életében először mosolygott rá emberi szemek. Erre ő is elvigyorodott, kisgyereknevetéssel s addig ugrált a térdemre, míg meg nem veregettem a kócos kis fejét. Világos, hogy ez a legönzetlenebb szeretet volt a kis szőrmok részéről, hiszen nem tudhatta, hogy én másnap szálamit fogok ebédelni s talán azzal se sértem meg társadalmi helyzetét, ha fölteszem róla, hogy híré se hallotta a

szálamnak. De éppen az önzetlen szeretet érdemel jutalmat, ennél fogva elhatároztam, hogy fölkeresem kis pajtásomat s megkérdelem tőle, szimpatikusnak találja-e azt a kultúrát, amely a szálamit ajándékozta az emberiségnek.

Meg is találtam a négy lábú szörnygombolyagot, meg is etettem, hancuroztunk is egy kicsit.

De egyszerre úgy pattantam fel, mint a telegumból való labda. Egy zöld rézmorzsát találtam a cserepek közt. Akkorát, mint egy kölesszem. De hát ez is ezer esztendő különbség! Hiszen ez akkor, nem tiszta kőkor, hanem rézkor. Egy lépéssel közelebb a mához!

— Emberek, melyikük, honnan dobta ezt ki?

Az emberek vonogatták a vállukat. A macska tudja, honnan való rézköles. Ki látná meg az ilyen semmiséget?

Hát nagy páfáliát csaptam. Lehordtam az egész társaságot, persze csak úgy magamban. De nyilván meglátszott rajtam, hogy haragszom. Én is elhallgattam, ők is. Napáldozatkor ott maradtam hanyattfekve a gyepen. Máskor el szoktam őket kisérni a keresztkülög s aközben tanítjuk egymást mindenféle szegényemberes tudományokra. Most meg se moccantam, pedig tudtam, hogy a hosszú szedelődcködésük békítési kísérlet. Még a »jó éjszakát« is csak nagy foghegyről adtam vissza. Csak akkor szégyeltem meg magam, mikor lehajtott fejjel eltűntek a kanyarodónál.

Ma hetipiacos nap volt, sok tanyai kocsit kellett kerülgetni az autónak, kicsit később értem ki a rendesnél. Már messziről láttam, hogy nagy a nyüzsgölődés a halmon, egy seregben mind a nyolc emberem s nagyon tanakodnak valamin.

Ahogy kiszállok az autóból, felém fordulnak mind a nyolcan. Süt az öröm az arcukról, előlép-

az öreg Csonttörő, mint meghatalmazott követ és miniszter.

— Gyűjjön hamar! Nézze mög, mit tud ez a vajz.

— No, nézzük, mit tud a vajz?

A vajz barátságosan fekszik a hátán és barátságosan vigyorog, mintha ő is a bandába tartozna. A hóna alatt pedig szorongat egy hosszú bronzcsövet, amelynek gyönyörű kékes patinája van. Csak hogy a patinát a bronzcső nem kívül hordozza, hanem belül. Tudniillik a bronzcső egy szőlőpermetező edénynek a csöve, amelyikbe beleszáradt a gális.

— Így találták? — kérdeztem komolyan.

— Így — mondják mind a nyolcan.

— A kékkővel együtt?

— Hát ügön... Ahogy van... — mondják vonatva.

— A tanító ur szemétdombján?

— Nem, nem ott tanáltuk — mondja az öreg Csonttörő. A többi már hallgat.

— Akkor hát lopták?

Erre már Csonttörőben is megáll az út.

— Nem szégyenlik magukat? — fordítok nekik hátat és leguggolok a cserepekhez.

A meghatalmazott követ és miniszter megfogja a karomat. Egy kicsit haragosan nézek hátra, csak úgy a vállam felett.

— No?

— Nézze... igazgató ur... nem akartunk mink rosszat magának... Csak... hogy az este úgy szivére vette... azt a kis rézmorzsát, vagy mit... azt gondoltuk, hogy majd megőrül ennek a nagy darab réznek.

Bizony isten, jobban reszketett a szava, mint a nagykövetnek, mikor a háborút proklamálták.